

omnes, maxime autem ad domesticos fidei (Galat. vi, 10). Unde revera satis apparet, in hujusmodi operibus justos esse præponendos. Quos enim alios intelligamus domesticos fidei, cum alibi aperte sit positum, *Justus ex fide vivit* (Hebr. x, 38)? Non tamen aliis hominibus, etiam peccatoribus, misericordiae claudenda sunt viscera, nec si etiam adversum nos hostilem animum gerant: ipso nostro Salvatore dicente ac monente, *Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos* (Matth. v, 44). Neque hoc in libris veteribus tacitum est. Ibi enim legitur, *Si esurierit inimicus tuus, ciba illum; si sitit, potum da illi* (Prov. xxv, 21). Quo etiam in Novo et Apostolus usus est (Rom. xii, 20).

Nec ideo tamen falsa sunt quæ supra posuimus; quia et ipsa divina præcepta sunt, *Da misericordiam, et ne suscipias peccatorem*. Illa enim ob hoc dicta sunt, ne cuiquam peccatori propterea bene facias, quia peccator est: ut bene quid facias ei qui te odit, non quia peccator est, sed quia homo est. Ita utrumque præceptum tenebis, nec ad judicandum remissus, nec ad subveniendum inhumanus. Omnis enim qui recte arguit peccatorem, quid aliud quam non vult eum esse peccatorem? Odit ergo homo quod et Deus odit: ut perimatur quod homo fecit, et liberetur quod Deus fecit. Peccatum quippe homo fecit, ipsum et hominem Deus. Et duo ista nomina cum dicimus, Homo peccator, non utique frustra dicuntur. Quia peccator est, corripere; quia homo est, miserere. Nec omnino liberabis hominem, nisi eum persecutus fueris peccatorem. Huic officio omnis invigilat disciplina, sicut cuique regenti apta et accommodata est; non solum episcopo regenti plebem suam, sed etiam pauperi regenti domum suam, marito regenti conjugem suam, patri regenti prolem suam, judici regenti provinciam suam, regi regenti gentem suam: omnes hi cum boni sunt, eis quos regunt bene utique volunt. Et servi juxta impertitam ab universorum Domino potestatem, qui etiam regentes regit, dant operam, ut illi quos

regunt, et conserventur homines, et pereant peccatores. Ita implent quod scriptum est, *Da misericordiam, et ne suscipias peccatorem*: ne hoc in illo salvum, quod peccator est, velint. *Et impiis et peccatoribus redde vindictam*: et in hoc ipsum, quod impii et peccatores sunt, deleatur in eis. *Bene fac humili*, propter hoc quod humilis est; *et ne dederis impio*, propter hoc quod impius est: quia ob hoc *Altissimus odit peccatores, et impiis reddet vindictam* (Eccli. xii, 4, 6). Qui tamen, quia non solum peccatores et impii, verum etiam et homines sunt, *facit oriri solem suum super bonos et malos, et pluit super justos et injustos* (Matth. v, 45). Ita nulli hominum claudenda misericordia: nulli peccatori peccata impunita relaxanda sunt.

Hinc itaque maxime intelligendum est, quoniam non sit contemnenda eleemosyna, quæ quibusque pauperibus jure humanitatis impenditur; quandoquidem Dominus sublevabat indigentiam pauperum, etiam ex iis loculis, quos ex opibus implebat aliorum. Quod si forte quis dixerit, nec illos debiles et mendicos, quos Dominus jussit potius imitari, nec illos quibus solebat de loculis erogare, peccatores fuisse; idè non esse consequens, ut propter hæc evangelica testimonia, etiam peccatores a misericordiis suscipi vel pasci jubeantur: illud attendat quod jam superius memoravi, quia utique peccatores et maxime scelerati sunt, qui oderunt et persequuntur Ecclesiam: de quibus tamen dictum est, *Bene facite his, qui oderunt vos* (Ib., 44). Et hoc exemplo Dei Patris astruitur, qui *facit solem suum oriri super bonos et malos, et pluit super justos et injustos*. Non ergo suscipiamus peccatores propter quod sunt peccatores; sed tamen eos ipsos, quia et homines sunt, humana consideratione tractemus. Persequamur in eis propriam iniquitatem; misereamur communem conditionem: et sic *infatigabiles, cum tempus habemus, operemur bonum ad omnes, maxime autem ad domesticos fidei*.

TRACTATUS

DE DUODECIM LAPIDIBUS, DE QUIBUS APOC. CAP. XXI, 19, 20.

Sitne Amati episcopi et Casinensis monachi, cujus inter opera Petrus diaconus recenset tractatum de duodecim Lapidibus, nobis non liquet. Certe cum expositione Bedæ in eundem Apocalypsis locum maxime consentit.

Jaspis, qui primus in ordine ponitur, viridis est coloris, et significat Christum, qui est resurrectio vel relectio sanctarum animarum; sive electos, quorum fides nunquam marcescit. Sapphirus, qui secundus in ordine ponitur, aerei coloris, sanctos significat, qui adhuc in terra positi cœlestia mente petunt, et cuncta terrenam despiciunt, quasi non sint in terra. Isti vero possunt dicere cum Apostolo, *Nostra conversatio in cœlis est* (Philipp. iii, 20). Chalcedonius, qui tertius in ordine ponitur, adeo fortissimæ naturæ est, ut sculpentium argumentis resistat, speciemque habens pallentis lucernæ; significat fortes inter adversa aliis exemplum fortitudinis præbentes, et sine ostentatione lumen scientiæ portant. Smaragdus adeo est viridis, ut aerem etiam circumfusum viridem reddat. Cujus multa sunt genera. Sed pretiosissimi in deserto Scythiæ reperiuntur, quos gryphes, ex parte leones et ex parte aquilæ, custodientes hominibus auferunt, cum quibus Arimaspi homines unum oculum habentes bella gerunt, ipsosque eis auferunt. Sic et Christus æternæ pascua refectionis suis daturus, in cordibus a terrenis curis remotis habitat, quem gryphes, id est, maligni spiritus tollere nituntur fidelibus, sed electi oculum mentis possidentes, cum gryphibus pugnant, sibi que hunc pretiosum lapidem

vindicant. Sardonius ex sardio et onyce componitur, primum colorem habens nigrum, medium candidum, supernum rubeum, ostendit eos, qui licet despecti videantur, splendore tamen fidei irradiantur, et charitatis igne semper rubescunt. Sardius terræ rubræ speciem habens, significat sanctos, qui quamvis sublimes sint meritis, tamen humanam fragilitatem considerantes, se esse filios Adæ recognoscunt, qui rubra terra dicitur. Bene autem sexto loco ponitur, sicut ille sexto die factus est. Chrysolithus quasi aurum refulgens et quasi scintillas ex se mittens, significat eos, qui luce supernæ sapientiæ resplendent, suasque virtutes cum verbo prædicationis velut scintillas in proximos effundunt. Beryllus viridis et pallidus designat sanctos, contemplatione Dei virides, sed fraternæ administrationis actione quasi pallentes. Topazius omnium lapidum colorem habens significat sanctos omnibus repletos virtutibus. Chrysoprasus aureus et viridis designat sapientes resplendentes fide. Hyacinthus similis aquæ radio solis perfusæ; designat sanctos sapientia repletos, perfusos radio veri solis. Amethystus in suo purpureo colore cœlestem, in violaceo colore humilitatem cum bonæ operationis odore, in roseo charitatem sanctorum significat.

